

SLADKÝ ŽIVOT

Maisey Yatesová
Hříšnice
z Nové Anglie

MAISEY YATESOVÁ

HŘÍŠNICE
Z NOVÉ ANGLIE

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

hned dvě třídílné série začínají tento měsíc. Ve Sladkém životě je to příběh nazvaný O čem slečna nemluví, na který v květnu naváže Nebezpečně návykové noci a v červnu Žena, na niž měl zapomenout. Hrdiny všech tří jsou bratři Marchettiové. Pokud podle jména soudíte, že to jsou opět Italové (o nich jsme si povídali minulý měsíc, vzpomínáte?), máte pravdu tak napůl. Oni jsou to totiž Italové i bratři taky jenom napůl. Nikosova maminka z knihy, kterou si můžete přečíst tenhle měsíc, je Řekyně. A matky jeho dvou bratrů jsou Arabka a Ruska. Všechny tři příběhy napsala Abby Greenová.

Druhou sérii zahajuje tento měsíc příběh ve Sladkém životě Duo s názvem Nevinná třicítka. Hlavní hrdinkou je nesmělá Ivy, která má dvě kamarádky, jejichž osudy budou popsány v knihách Proti jeho pravidlům (v květnu) a Jedna noc stačit nemůže! (v červenci). A všechny tři uspějí v náročné disciplíně, kterou ale moje hrdinky zvládají přímo bravurně – v krocení playboyů! A ještě bych Vám neměl zůstat dlužit jméno autorky. Všechny tři knihy napsala Melanie Milburneová.

Jak vidíte, máte se teď hned čtyři měsíce na co těšit... I když... proč jenom čtyři měsíce? Romantické a láskyplné příběhy Vám přece přináším každý měsíc. A nejenom v edicích Sladký život a Sladký život Duo!

*S láskou
Váš Harlequin*

Maisey Yatesová

**HŘÍŠNICE
Z NOVÉ ANGLIE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Crowned for My Royal Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7750-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7751-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7752-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Marissa

Na první setkání s princem Herkulem nikdy nezapomenu. Už to jméno – Hercules – je vhodné spíš pro nějakého boha než obyčejného smrtelníka. Otec by mě před ním určitě varoval a doporučil mi, případně rovnou přikázal, abych se k němu neopovážila ani přiblížit.

Nejspíš by mě pro jistotu zamkl v pokoji a nedovolil mi z něj vycházet, dokud nebezpečí nepomine. *Kdyby věděl, co bude následovat...*

Kdyby věděl, jak snadno jeho kouzlu podlehnu.

Něco ve mně to zřejmě vědělo, protože jméno Hercules jsem si netroufala vyslovit a pouhý pohled na něj jsem považovala za hřích.

Mlčet o čemkoli znamenalo totiž v naší rodině zatajovat pravdu. A ten kdo tají pravdu, tají ji proto, že ví, že páchá hřích...

S Herkulem jsem začala přinejmenším v myšlenkách hřešit velmi záhy...

Poprvé jsem ho potkala cestou z kostela. Bylo léto a na ostrov Medland ve státě Massachusetts se jako každoročně sjeli zámožní majitelé zdejších letních rezidencí.

Ti byli sice vítaným zdrojem příjmů, jež místní

obyvatele živily po zbytek roku, ale zároveň i zdrojem nejrůznějších nepříjemností.

Kasičky i misky se v kostele mého otce v letních měsících plnily mnohem rychleji.

Bylo mi tehdy šestnáct, věděla jsem, že letní hosty potřebujeme, abychom přežili, přesto mi jejich davy vadily.

Snažila jsem se jim co nejvíc vyhýbat, proto jsem se za letních veder nechodila koupat na nejoblíbenější pláži, ale měla jsem svá tajná odlehlá místa bez jakéhokoli zázemí, ukrytá mezi skalami, kam se člověk musel prodírat hustým porostem vysokého rákosí a kde jste nepotkali živáčka...

Byla sobota a na našem ostrově to hučelo jako v úlu. Naštěstí jsem věděla, jak se pro mě nesnesitelnému rumraji vyhnout a kam se vytratit.

Tam jsem ho poprvé spatřila.

Byl svlečený do půl těla, nohavice kalhot měl vyhrnuté, voda mu sahala ke kolenům, a byl obklopen hloučkem několika rozesmátých a dovádějících lidí, přesněji řečeno žen...

Tyčil se mezi nimi jako hora a stejně kamenný byl i výraz v jeho tváři.

Nejvíce mě zaujaly jeho černé oči. Připomínaly obsidián, minerál, který světlo odráží a současně pohlcuje...

Ta temnota pohltila i mě.

Doma mi odjakživa vštěpovali, že vše temné je špatné...

Tahle temnota ale zároveň cosi vyzářovala a právě to mě uchvátilo.

Jako bych objevila bytost, jejíž existence mi měla být zatajena.

Vypadal naprosto neskutečně. Připomínal fatu morgánu, která za okamžik zmizí.

Tedy až do chvíle, kdy se jedna z žen dotkla jeho paže a dosud kamenná tvář se rozzářila úsměvem zářivějším než polední slunce. Ten úsměv mi vyrazil dech. Vyschlo mi v krku a ucítila jsem zvláštní, pro mě dosud neznámý, tlak po celém těle.

Vyděsilo mě to a utíkala jsem odtud, co mi síly stačily.

Den poté jsem ale neodolala a cestou z kostela jsem se vydala znovu na stejné místo. Byl tam. Tentokrát nestál ve vodě, ale na břehu.

A spatřil mě.

„Přišla jste mě zas okukovat?“ zeptal se.

„Nepřišla jsem vás okukovat. Přišla jsem se kochat pohledem na tu krásu všude kolem.“

„Zahlédl jsem vás tu už včera,“ poznamenal a bylo jasné, že přesně ví, jaký pohled mě tu včera zaujal nejvíc ze všeho. „Utekla jste.“

„Věděla jsem, že mě tatínek bude hledat,“ vylouvala jsem se. „Byl jste dneska v kostele?“ položila jsem mu úplně scestnou a zcela zbytečnou otázku. Dobře jsem věděla, že tam nebyl. Musela bych si ho všimnout. Každý by si ho musel všimnout. Byl nepřehlédnutelný.

„Nebyl,“ odpověděl s úsměvem. „Já svou víru, pokud se to tak vůbec dá nazvat, praktikuji nejraději mimo čtyři stěny. V plenéru. A vy?“

„Zdejší pastor je můj otec. Kdybych nešla do kostela, potrestal by mě.“

„A potrestal by vás, kdyby zjistil, že jste teď tady?“ Zblízka vypadal ještě líp než z dálky.

Tentokrát měl naštěstí na sobě i košili. Jinak bych asi při pohledu na jeho obnaženou mužnou hrud omdlela. Protože i ten malý trojúhelník dobronzoval opálené pleti ve výstřihu košile mě přitahoval jako magnet.

Najednou jsem znala odpověď na otázku, co podivného se to se mnou děje.

Očaroval mě...

Jako uhranutá jsem zkoumala každičkový detail jeho ostře řezané tváře. Nemohla jsem toho nechat a vlastně jsem ani nechtěla.

Připadal mi povědomý, ale zároveň jsem nevěděla, kam ho zařadit.

„Asi ano. Nemám se prý bavit s cizími lidmi. Většina těch, co sem jezdí, jsou vlivní boháči... a taky...“

„Prostopášníci?“ napověděl mi s šibalským úsměvem na smyslných rtech.

Cítila jsem, že rudnu. „Tak nějak...“

„Musím bohužel přiznat, že spadám do obou kategorií,“ oznámil mi rozšafně. „Měla byste zase raději vzít nohy na ramena.“

„Asi ano,“ odpověděla jsem a chystala se provést přesně to, co navrhuje. Takhle mě totiž vychovali. K poslušnosti.

„Děláte vždycky to, co vám přikážou?“ zeptal se.

„Já... ano.“

„Měla byste s tím skoncovat. A dělat to, co chcete vy sama.“

„Asi si tu najdu práci. Vdám se a...“

Zarazila jsem se. Hovořit před ním o vdavkách mě poněkud znervóznilo.

„A to opravdu chcete?“ vyzvídala a upřeně se na mě zadíval. Nechápala jsem, proč se muž tak bohatý, vlivný a v neposlední řadě charismatický jako on *takhle* dívá na prosté a ničím nezajímavé děvče, jako jsem já.

Jeho pohled jsem samozřejmě nedokázala rozšířovat. Nikdy v životě jsem zatím nemluvila s chlapcem ani mužem, jehož bych neznala z kostela. Tohle nejenže neznám z kostela, ale neznám ho *vůbec*.

Nevím, jak se jmenuje, a on neví, kdo jsem já.

Tvrdí o sobě, že je bohatý, vlivný a... prostopášný. A já tam stojím jako přikovaná a bavím se s ním.

„Ještě jsem o tom nepřemýšlela,“ přiznala jsem po chvíli.

„Tak se nad tím zamyslete a pak sem za mnou zas přijďte.“

Několik následujících dní jsem ho neviděla, ale měla jsem spoustu školních povinností. Byly sice prázdniny, ale vzhledem k tomu, že jsem se učila doma a rodiče nesnášeli jakoukoli zahálku, učila jsem se i o prázdninách. Díky tomu jsem už v šestnácti měla před maturitou, ale zatím jsem přesně nevěděla, co dál. Zvažovala jsem odjezd na nějakou bohubilou misi, což rodiče nadchlo.

V sobotu jsem se vrátila na místo, kde jsem toho záhadného muže poprvé spatřila, ale nebyl tam.

Byl tam až další neděli.

„Přemýšlela jste o tom, co opravdu chcete?“ zeptal se mě.

Mlčela jsem jako zařezaná. Protože na přemýšlení o tom, co opravdu chci, mi nezbyl čas. V jednom kuse jsem myslela jen na něj.

Takhle jsme navázali náš poněkud zvláštní vztah.

Potkávali jsme se v té opuštěné zátočině a povídali si o všem a o ničem... Ne o sobě, ale o světě...

On byl už všude a já zatím naopak nikde.

Nevěděla jsem, jak se jmenuje, a on nevěděl, jak se jmenuju já. Na jménech nezáleželo. Dal mi lasturu. Prý mu její tvar připomínal moje zvlněné vlasy. Uložila jsem ji do krabičky a schovala si ji pod postel.

Léto skončilo a mně se zhroutil svět.

Truchlit po někom, kdo nezemřel a o kom ani nevíte, jak se jmenuje, bylo sice zvláštní, ale mně to nijak zvláštní nepřipadalo.

Tak jsem truchlila.

V zimě jsem pak jednoho dne zahlédla jeho tvář na první straně bulvárního plátku, který ležel na pultě v místním obchodu s potravinami. Zachytili ho v objetí s nějakou krasavicí a tučným písmem tam bylo vytištěno i jeho jméno.

Jak to, že jsem ho nepoznala?

Asi proto, že svět celebrit jsem nijak nesledovala, měla jsem to otcem ostatně přísně zakázáno.

Teď jsem se dověděla, že záhadný muž z pláže není jen tak někdo.

Je to princ.

Princ Hercules Xenakis z Pelionu. Jeden z nejvyhlášenějších playboyů a nejžádanějších dosud svobodných mladých mužů na celém světě.

V noci jsem vytáhla zpod postele krabičku, vzala mušli, kterou mi dal, do ruky a rozhodla se jí co nejrychleji zbavit.

Tušila jsem, že toho člověka už nikdy v životě nespatřím. Naše zvláštní přátelství vzniklo jen díky šťastné náhodě, která se nebude opakovat. Konec konců, čím by úplně obyčejná a stále ještě školou povinná dívka mohla zaujmout pohledného miliardáře z královského rodu?

Tu mušli jsem ale nedokázala zahodit.

Přišlo léto, oslavila jsem další narozeniny a ostrov se opět zaplnil.

Jednoho nedělního odpoledne jsem ho znovu potkala.

Ze všech sil jsem se snažila nedat na sobě nic znát a nerozzářit se blaženým úsměvem, ale nepodařilo se mi to. I on se na mě usmál.

„Vy tu ještě pořád jste!“ zvolal překvapeně.

„Bydlím tady, takže na tom není nic divného. Spíš mě překvapuje, že jste se sem vrátil vy. Víím, že jste princ...“ přiznala jsem se sklopenou hlavou.

„Odhalila jste moje tajemství,“ řekl a znělo to jako povzdech.

„Jaké tajemství? Vždyť jste každou chvíli někde na titulní stránce.“

Vzal mě za bradu a natočil tvář k sobě tak, abych mu hleděla přímo do očí.

„A vadí to nějak? To snad na věci nic nemění.“

„Já myslím, že ano.“

„A já zas myslím, že ne. Celou dobu jsem věděl, kdo jsem. Vy jste to nevěděla a i proto mi s vámi bylo tak příjemně.“

Jeho slova mi zněla v uších celý následující týden. Do další neděle.

Bylo mu se mnou příjemně. Těšilo ho, že nevím, že je princ. A nemyslel si o mně, že jsem hloupá holka...

Když jsme se znovu potkali, představila jsem se mu. „Jmenuju se Marissa. Vy se mi představovat nemusíte, vaše jméno už znám.“

„Dost špatně se vyslovuje, že?“

„Většina lidí vás asi oslovuje titulem... Vaše Výsosti či tak nějak...“

„To je pravda. Ale byl bych rád, kdybyste mě vy oslovovala křestním jménem.“

„Herkule?“

„Přesně tak!“ usmál se.

„Jak chcete,“ přikývla jsem, přestože mi to připadalo hodně zvláštní.

Byl starší a zkušenější než já a samozřejmě mnohem bohatší. Nesahala jsem mu v ničem ani po kotníky. Přesto se na mě tak krásně usmíval.

V tu chvíli jsem se do něj zamilovala.

Dal mi ještě jednu mušli. Třeba i on ke mně něco cítí, utěšovala jsem se.

Léto skončilo, letní hosté se rozjeli do svých

domovů a já celý rok na stránkách bulvárního tisku jako posedlá hltala sebemenší zmínky o něm.

A trápila se.

Kdyby mu na mně alespoň trochu záleželo, neobjímal by se každou chvíli s nějakou jinou.

Jeden časopis s jeho fotografií jsem si dokonce koupila a schovala ho pod postel do krabice se dvěma mušlemi, které jsem od něj dostala. Věděla jsem, co by se stalo, kdyby tatínek tyhle moje poklady objevil.

Cítila jsem se provinile, protože jsem měla tajemství a přestávala jsem být poslušná holčička.

Cokoli jsem dělala, dělala jsem kvůli *němu*.

Místo abych po maturitě odjela na misi, zůstala jsem doma a našla si práci v místní kavárně.

A těšila se na neděle...

V neděli jsem nepracovala, protože tatínek by to z náboženských důvodů ani nedovolil.

Mně to samozřejmě ze zcela jiných důvodů vyhovovalo.

„Vy jste se vrátil,“ přivítala jsem ho stejně jako o rok dříve.

Teď mi už ale bylo osmnáct a připadala jsem si dospělá. A rozhodně kurážnější než dřív.

Věděla jsem, že je princ. A taky jsem věděla, že si létá po světě soukromými letadly a čas tráví nejraději ve společnosti krásných žen.

„Ano, jsem tu zas,“ odpověděl.

„To mě těší.“

„Mě taky.“

Vzal mě za ruku. „Nepůjdeme se projít?“

„Proč ne? Můžeme,“ souhlasila jsem.

Poprvé v životě jsem se s nějakým mužem vedla za ruku. Bylo to hrozně příjemné a přímo jsem se tetelila blahem. Úkosem jsem se na něj podívala, ale

zdálo se, že jemu to přijde úplně normální. Tak jsem to taky tak vzala...

Jednoho nedělního odpoledne mě pak políbil. Měla jsem pocit, že hořím... a shořím a zbude ze mě jen hromádka popela.

Byl nádherný. On i jeho polibek...

Všechno, co se tehdy dělo a co jsem při tom cítila, bych měla jako dobře vychovaná dcera svého otce považovat za hřích, ale bylo to tak úžasné, že jsem nedokázala odolat.

Místo abych utekla, objala jsem ho, přitiskla se k němu a nechala se líbat do zemdlení...

S každým dalším nedělním odpolednem se pro mě jeho polibky a jeho dotyky stávaly návykovou drogou, bez níž jsem se nedokázala obejít. Choulit se v železném a zároveň velmi něžném sevření jeho paží a naslouchat, jak mu buší srdce, byl pocit, který jsem slovy nedokázala popsat. A taky jsem mu nedokázala říct, co bych *opravdu chtěla*...

„Nemohli bychom se tady potkat ještě jednou dnes večer?“

Tuhle otázku mi položil koncem léta a já měla sto chutí říct ano. Ale věděla jsem, že pokud mě tu s ním načapají, budu mít dost velký problém...

Děláte vždycky to, co vám přikážou?

Tahle jeho otázka mi znovu vytanula na mysli. Ne! Nedělám, co mi přikážou. Teď už ne.

V tu chvíli jsem žila jen pro něj. Pro Herkula. Nic jiného mě nezajímalo.

Neuvažovala jsem o tom, že bychom se třeba jednou vzali a já se po jeho boku stala princeznou. Nezajímala mě budoucnost. Nezajímalo mě, co dělá, když není se mnou. A nezáleželo na tom, co dělám já, když nejsem s ním. Užívala jsem si přítomnost a to, že jsme spolu sami dva na odlehlé a liduprázdné pláži.